

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžfk/30/2019
Identifikačné číslo spisu: 3017200320
Dátum vydania rozhodnutia: 22.09.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hatalová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:3017200320.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD. a členov senátu JUDr. Ing. Miroslava Gavalca, PhD. a JUDr. Igora Belka v právnej veci žalobcu: LIGNUM MDV PLUS s.r.o., so sídlom Galvaniho 2/A, Bratislava, IČO: 36 834 203, zastúpeného JUDr. Jánom Súkenikom, advokátom so sídlom Stred 60/55, Považská Bystrica, IČO: 34 056 777, proti žalovanému (sťažovateľovi): Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná č. 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 101410324/2017 z 22. júna 2017, v konaní o kasačnej sťažnosti žalovaného proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 11S/98/2017-80 z 13. novembra 2018, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a .

Žalobcovi p r i z n á v a voči sťažovateľovi nárok na náhradu trov kasačného konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Trenčíne rozsudkom č. k. 11S/98/2017-80 z 13. novembra 2018 podľa § 191 ods. 1 písm. d) Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) zrušil rozhodnutie Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky č. 101410324/2017 z 22. júna 2017 a rozhodnutie Daňového úradu Trenčín č. 100482845/2017 zo 16. marca 2017 a vec vrátil na ďalšie konanie. Žalovaného zaviazal na náhradu trov konania žalobcovi.

2. Rozhodnutím č. 101410324/2017 z 22. júna 2017 žalovaný potvrdil prvostupňové rozhodnutie Daňového úradu Trenčín č. 100482845/2017 zo 16. marca 2017, ktorým správca dane podľa § 68 ods. 6 zákona č. 563/2009 Z.z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „daňový poriadok“) vyrubil žalobcovi rozdiel na dani z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) za zdaňovacie obdobie august 2015 vo výške 13 100 eur, keď správca dane neuznal žalobcovi právo odpočítať DPH z faktúr vystavených dodávateľom Advertising of Companies s.r.o. za dodanie služby - reklamnej kampane pre žalobcu. Správca dane dospel k záveru, že u daňového subjektu Advertising of Companies s.r.o. nebol preukázaný vznik daňovej povinnosti a nebolo preukázané dodanie služieb touto spoločnosťou (cez túto spoločnosť boli služby len fakturované), čím žalobca porušil § 49 ods. 1 a ods.

2 písm. a) v spojení s § 51 ods. 1 písm. a) zákona č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 222/2004 Z.z.“). Žalovaný v napadnutom rozhodnutí skonštatoval, že správca dane zistil objektívne skutočnosti, ktoré preukazujú získanie neoprávnenej daňovej výhody v oblasti DPH. Žalobca si podľa žalovaného uplatnil odpočítanie dane v stonásobne vyššej hodnote, ako bola reálna cena. Spoločnosti Advertising of Companies s.r.o., JOPE REK s.r.o. a FP TRADE, s.r.o. boli umelo vložené do reálneho zdaniteľného obchodu s cieľom, aby takto navýšená daň nebola do štátneho rozpočtu odvedená.

3. Krajský súd v Trenčíne po preskúmaní veci dospel k záveru o dôvodnosti podanej žaloby. V odôvodnení rozsudku poukázal na to, že daňové orgány nespochybňujú samotnú existenciu deklarovaných reklamných služieb a ich dodanie žalobcovi. Spornou je však skutočnosť, či spoločnosť Advertising of Companies s.r.o., ktorá vystavila spochybnené dodávateľské faktúry, bola aj skutočným dodávateľom reklamných služieb.

4. Podľa názoru krajského súdu je na správcovi dane, aby zistoval, či sa dodávateľ služby dopustil podvodu alebo nie, a či žalobca o tomto podvode, vzhľadom na všetky zistené skutočnosti vedel, resp. mohol vedieť. Svoje závery je potom povinný riadne odôvodniť aj v kontexte judikatúry Súdneho dvora EÚ. Správca dane ani žalovaný sa však riadne nezaoberali otázkou vedomosti žalobcu o tom, že sa zúčastňuje na obchodoch, ktorých cieľom bolo získanie daňovej výhody, resp. že ide o transakcie, ktoré sú poznačené daňovým podvodom. Takýmto postupom žalovaný zaťažil svoje rozhodnutie vadou nepreskúmateľnosti, ktorá je dôvodom na zrušenie rozhodnutia.

5. Krajský súd považoval za nelogickú argumentáciu žalovaného, ktorý tvrdil, že žalobca mal a mohol vedieť o neprimeranosti fakturovanej ceny za dodávané reklamné služby, nakoľko pre neho bola priamo spoločnosťou MEDIAL Púchov s.r.o. vystavená dňa 13. októbra 2015 faktúra za inzerciu vo videotexte Púchovskej televízie v celkovej sume 13,20 eura. Krajský súd poukázal na to, že žalovaný argumentuje skutočnosťou, ktorá sa udiala až následne, viac ako mesiac po ukončení zdaniteľného obdobia, ktorého sa daňová kontrola týkala. Žalobca preto nemohol pri svojom podnikateľskom rozhodovaní uvedené zohľadniť a podľa toho sa zariadiť. Ďalším dôvodom nestotožnenia sa krajského súdu s argumentáciou žalovaného je zjavná kvalitatívna rozdielnosť reklamných služieb, ktoré boli fakturované spoločnosťou MEDIAL Púchov s.r.o. faktúrou z 13. októbra 2015, oproti tým, ktoré boli v priebehu augusta 2015 žalobcovi fakturované spoločnosťou Advertising of Companies s.r.o., kedy nie je možné úplne korektne porovnávať reklamu majúcu formu textového inzerátu s reklamou majúcou audiovizuálnu formu s prezentáciou na LED obrazovke umiestnenej v exteriéri, prípadne formu reklamného spotu v lokálnej televízii.

6. Krajský súd vyčítal žalovanému, že v rozhodnutí sa nevysporiadal s tým, či bolo zistené a na akom základe, či žalobca urobil všetky opatrenia, ktoré bolo rozumné od neho požadovať, aby sa uistil, že sa na podvode, resp. zneužívaní konaní nebude podieľať. Uvedené je podľa krajského súdu potrebné skúmať v časových súvislostiach uskutočňovania sporných zdaniteľných obchodov, nie z pohľadu množiny informácií, ktoré sa stali dostupnými až dodatočne a ktoré vo svojej komplexnosti utvárali správcovi dane iný obraz o sporných otázkach, než aký si mohol vytvoriť žalobca, limitovaný v čase uskutočňovania zdaniteľných plnení absenciou tých oprávnení a kompetencií, akými disponuje správca dane. Ak daňové orgány vo svojich rozhodnutiach argumentujú, že došlo k podvodu alebo k zneužitiu práva, ak vymenujú niektoré skutočnosti, ktoré majú preukazovať existenciu zneužívajúceho konania, avšak tieto skutkové zistenia neposúdia v súvislosti s otázkou možnej vedomosti žalobcu o jeho účasti na takomto konaní, je potrebné bez takéhoto posúdenia závery daňových orgánov považovať za predčasné.

7. Proti rozsudku krajského súdu podal žalovaný včas kasačnú sťažnosť a navrhol, aby najvyšší súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Mal za to, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g) SSP).

8. Sťažovateľ uviedol, že rozhodnutie správcu dane považuje za opodstatnené, čo odôvodnil už v preskúmanom rozhodnutí. Správca dane dostatočne zistil skutkový stav a žalovaný ho posúdil v

súlade so zákonom č. 222/2004 Z.z. Správca dane preukázal, že žalobca je súčasťou daňového úniku, pri ktorom bola narušená neutralita DPH. Na základe vykonaného dokazovania žalovaný prijal záver, že žalobca musel mať vedomosť o tom, že obchody v rámci preverovaného reťazca daňových subjektov boli poznačené podvodným konaním. Uvedené je preukázané skutočnosťou, že žalobca mal vedomosť o médiách, v ktorých bola poskytnutá reklamná kampaň a mal možnosť si preveriť ceny reklamnej kampane. Nemožnosť preveriť uskutočnenie zdaniteľných obchodov u subdodávateľov v dôsledku prevodu obchodných podielov a výmeny konateľov sťažila dôkaznú situáciu žalobcovi (ktorého zaťažuje dôkazné bremeno), nie správcovi dane, ktorý spochybnil realnosť deklarovaných obchodov.

9. Sťažovateľ uviedol, že skutočnosť, že spoločnosť MEDIAL Púchov s.r.o. vystavila pre žalobcu faktúru dňa 13. októbra 2015 za inzerciu vo videotexte Púchovskej televízie v celkovej sume 13,20 eura, je pozoruhodná, ale nie zreteľahodná. Táto skutočnosť len preukazuje, že žalobca mal vedomosť o spoločnosti MEDIAL Púchov s.r.o.

10. Podľa sťažovateľa si žalobca objednal reklamnú kampaň v televízii a na LED obrazovkách, ktorá s ním bola odkonzultovaná, preto nemôže tvrdiť, že o jej realizátoroch, resp. skutočných dodávateľoch nemal vedomosť. Žalobca získal neoprávnenú daňovú výhodu tým, že si uplatnil odpočítanie dane z dodania reklamných služieb, z ktorých nebola odvedená daň do štátneho rozpočtu u subdodávateľa STANDARD STAVBY, s.r.o.

11. Sťažovateľ poukázal na to, že spoločnosť MEDIAL Púchov s.r.o. odvysielala reklamný spot platiteľa až od 31. augusta 2015 do 25. decembra 2015, na faktúre vystavenej pre spoločnosť FP TRADE, s.r.o. je dátum dodania 25. decembra 2015, a preto nebola pre žalobcu v Púchovskej televízii vykonaná reklamná kampaň v zdaňovacom období august 2015. Sťažovateľ namietal, že Krajský súd v Trenčíne sa touto skutočnosťou vôbec nezaoberal.

12. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti uviedol, že v napadnutom rozhodnutí na stranách 18 až 20 podrobne rozpísal dôkazy o umelo vloženom reťazci dodávateľov do skutočnej dodávky reklamných služieb, ktorý žalobcovi zabezpečil získanie neoprávneného daňového úniku. S otázkou vedomosti žalobcu sa žalovaný vyrovnal na stranách 20 a 21 žalobou napadnutého rozhodnutia. Je zrejmé, že reklamné služby boli dodané, avšak cieľom tejto umelej konštrukcie bol daňový únik. Z výpovede žalobcu, dodávateľa, ako aj konateľov subdodávateľov, ktorí reálne vykonali reklamné práce pre žalobcu, je zrejmé, že žalobca si uplatnil odpočítanie v stonásobne vyššej hodnote, ako bola reálna cena.

13. Žalobca sa vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti stotožnil s rozsudkom krajského súdu, kasačnú sťažnosť považoval za nedôvodnú a žiadal, aby ju najvyšší súd zamietol a žalobcovi priznal voči sťažovateľovi plnú náhradu trov konania. Uviedol, že v daňovom konaní preukázal, že daňové plnenie mu bolo poskytnuté zo strany dodávateľa - Advertising of Companies s.r.o. tak, ako je uvedené vo vystavených faktúrach. Sťažovateľ poukazoval na nezrovnalosti, ktoré mali existovať vo vzťahoch medzi dodávateľom Advertising of Companies s.r.o. a jeho subdodávateľmi, v tomto smere však v zmysle ustálenej judikatúry dôkazné bremeno zaťažuje práve sťažovateľa. Žalobca si reklamnú kampaň objednal u spoločnosti Advertising of Companies s.r.o. a nemal vôbec vedomosť o tom, ako tento dodávateľ reklamnú kampaň zabezpečí, a teda aké spoločnosti sa zúčastnia realizácie.

14. Žalobca pri obchodnej spolupráci so spoločnosťou Advertising of Companies s.r.o. postupoval s odbornou starostlivosťou a zásadou poctivého obchodného styku. Uvedená spoločnosť bola ekonomicky aktívna a zo žiadnych verejných zdrojov nevyplývali skutočnosti, že by si neplnila povinnosti voči správcovi dane. Sťažovateľ neuviedol žiadnu skutočnosť, ktorá by preukazovala, že žalobca nebol opatrný, resp. že si nesplnil nejakú zákonnú povinnosť. Rovnako neuviedol žiadne konkrétne opatrenia, ktoré mal žalobca prijať.

15. Najvyšší súd Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd postupom podľa § 452 a nasl. SSP preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyselne dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná. Rozhodol bez nariadenia

pojednávania podľa ustanovenia § 455 SSP, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 137 ods. 2 a 3 SSP).

16. Podľa § 19 ods. 2 zákona č. 222/2004 Z.z. daňová povinnosť vzniká dňom dodania služby.

17. Podľa § 49 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z.z. právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

18. Podľa § 49 ods. 2 písm. a) zákona č. 222/2004 Z.z. platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané.

19. Podľa § 3 ods. 6 daňového poriadku pri uplatňovaní osobitných predpisov pri správe daní sa berie do úvahy skutočný obsah právneho úkonu alebo inej skutočnosti rozhodujúcej pre zistenie, vyrubenie alebo vybratie dane. Na právny úkon alebo inú skutočnosť rozhodujúcu pre zistenie, vyrubenie alebo vybratie dane, ktoré nemajú ekonomické opodstatnenie a ktorých výsledkom je účelové obchádzanie daňovej povinnosti alebo získanie takého daňového zvýhodnenia, na ktoré by inak nebol daňový subjekt oprávnený, alebo ktorých výsledkom je účelové zníženie daňovej povinnosti, sa pri správe daní neprihliada.

20. Podľa § 24 ods. 1 daňového poriadku daňový subjekt preukazuje

- a) skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v daňovom priznaní alebo iných podaniach, ktoré je povinný podávať podľa osobitných predpisov,
- b) skutočnosti, na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňovej kontroly alebo daňového konania,
- c) vierohodnosť, správnosť a úplnosť evidencií a záznamov, ktoré je povinný viesť.

21. Podľa § 24 ods. 2 daňového poriadku správca dane vedie dokazovanie, pričom dbá, aby skutočnosti nevyhnutné na účely správy daní boli zistené čo najúplnejšie a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

22. Podľa § 63 ods. 2 daňového poriadku rozhodnutie musí vychádzať zo stavu veci zisteného v daňovom konaní, musí obsahovať náležitosti ustanovené týmto zákonom a musí byť vydané príslušným orgánom, ak tento zákon alebo osobitný predpis neustanovuje inak.

23. Podľa § 63 ods. 5 daňového poriadku rozhodnutie obsahuje odôvodnenie, ak tento zákon neustanovuje inak. V odôvodnení sa uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom rozhodnutia, vysporiadanie sa s návrhmi a námietkami daňového subjektu, aké úvahy ovplyvnili hodnotenie dôkazov a použitie právnych predpisov, podľa ktorých sa rozhodovalo.

24. Predmetom preskúmania v prejednávanej veci je rozhodnutie sťažovateľa v spojení s rozhodnutím správcu dane, ktorým bol žalobcovi vyrubeneý rozdiel na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie august 2015 vo výške 13 100 eur, keď správca dane neuznal žalobcovi právo odpočítať DPH z faktúr vystavených dodávateľom Advertising of Companies s.r.o. za dodanie reklamnej kampane pre žalobcu, a to z dôvodu, že žalobca nepreukázal dodanie služieb spoločnosťou Advertising of Companies s.r.o.

25. Úlohou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako súdu kasačného, bolo posúdiť správnosť právnych záverov Krajského súdu v Trenčíne, ktorý po preskúmaní veci dospel k záveru, že daňové orgány sa riadne nezaoberali otázkou vedomosti žalobcu o tom, že sa zúčastňuje na obchodoch, ktorých cieľom bolo získanie daňovej výhody, resp. že ide o transakcie, ktoré sú poznačené daňovým podvodom. Po preskúmaní napadnutého rozsudku krajského súdu vo svetle kasačných námietok sťažovateľa dospel najvyšší súd k záveru, že dôvody sťažovateľa uvedené v kasačnej sťažnosti neboli

spôsobilé relevantne spochybníť správnosť právnych záverov krajského súdu a najvyšší súd musí zhodne so závermi krajského súdu konštatovať, že v rozhodnutí sťažovateľa absentujú dôvody takej kvality a výpovednej hodnoty, ktoré by v logickom reťazci viedli k jednoznačnému záveru, ktorý prijal sťažovateľ (ako aj správca dane), teda k záveru o nesplnení podmienok na odpočítanie dane zo strany žalobcu.

26. V prejednávanej veci je zrejmé, že sťažovateľ nespochybňuje dodanie reklamných služieb žalobcovi ako také, nepovažoval však za preukázané, že reklamu skutočne dodal dodávateľ deklarovaný na sporných faktúrach, teda spoločnosť Advertising of Companies s.r.o. Sťažovateľ konštatoval, že v daňovom konaní bolo preukázané získanie neoprávnenej daňovej výhody žalobcom, ktorý si podľa sťažovateľa uplatnil odpočítanie dane v stonásobne vyššej hodnote, ako bola reálna cena. Sťažovateľ v preskúvanom rozhodnutí prijal záver, že dodávateľská spoločnosť Advertising of Companies s.r.o. bola len umelo vloženou spoločnosťou do obchodného reťazca, cez ktorú prebehla konečná fakturácia, avšak fakturované reklamné služby táto spoločnosť reálne žalobcovi nedodala. Uvedeným záverom sťažovateľa korešponduje aj samotný výrok rozhodnutia v spojení s výrokom rozhodnutia správcu dane, ktorým bol žalobcovi znížený nadmerný odpočet na dani z pridanej hodnoty uplatnený v daňovom priznaní a bol mu vyrubený rozdiel na dani z pridanej hodnoty. To, čo v rozhodnutí sťažovateľa absentuje, je relevantné odôvodnenie, ktoré by jasne a zrozumiteľne zhrnulo všetky zistené a preukázané skutočnosti významné pre rozhodnutie vo veci, zasadenie týchto skutočností do vzájomných súvislostí a následné vyvodenie logických skutkových záverov, ktoré sú zároveň subsumované pod relevantnú právnu úpravu.

27. Ak daňové orgány vo svojich rozhodnutiach konštatujú, že platiteľ dane si uplatnil odpočet dane neoprávnene a že cieľom nadmerného odpočtu bolo získať neoprávnenú daňovú výhodu, je ich povinnosťou takéto konštatovanie náležite odôvodniť formou logických úvah opierajúcich sa o skutočnosti, ktoré boli v daňovom konaní zistené. Nepostačuje v odôvodnení rozhodnutia zreprodukovať celý priebeh daňového konania, prednesy účastníkov, vypočutých svedkov a obsah listinných dôkazov, ale je nevyhnutné následne usporiadať zistené skutočnosti do logického rámca, teda osvetliť samotnú argumentačnú úvahu správneho orgánu, z ktorej bude zrejmé, akým spôsobom správny orgán skutkové zistenia posúdil jednotlivito aj vo vzájomných súvislostiach, aké závery z posudzovaných dôkazov vyvodil a aké právne normy na zistené skutočnosti aplikoval. Podľa názoru krajského súdu takéto atribúty odôvodneniu rozhodnutia sťažovateľa chýbajú. S týmto záverom krajského súdu sa najvyšší súd môže len stotožniť a zároveň musí konštatovať, že nie je úlohou druhostupňového správneho orgánu vo svojom rozhodnutí len reprodukovať obsah jednotlivých listinných dôkazov a výpovedí svedkov a citovať úvahy a konštatovania prvostupňového správneho orgánu uvedené v prvostupňovom rozhodnutí alebo v predkladacej správe vypracovanej pre druhostupňový správny orgán, ale je úlohou a povinnosťou druhostupňového orgánu reagujúc na odvolacie námietky účastníka konania ozrejmiť vlastné úvahy a predstaviť argumentáciu podporujúcu závery prijaté správnym orgánom.

28. K samotným námietkam sťažovateľa najvyšší súd uvádza, že obsah kasačnej sťažnosti je v takej miere všeobecný a nedostatočne konkretizovaný, že nedáva kasačnému súdu priestor na podrobnejšie kritické zhodnotenie nosných záverov konštatovaných krajským súdom v napadnutom rozsudku. Konštatovania sťažovateľa o správnosti jeho záverov, ako aj o správnosti záverov správcu dane, nepodporené konkrétnou vecnou argumentáciou, nemožno považovať za viac ako len za deklarovanie vlastného presvedčenia sťažovateľa, s ktorým však nemožno vo vecnej rovine ani súhlasiť, ani nesúhlasiť, resp. s ním relevantným spôsobom polemizovať.

29. Sťažovateľ sa v kasačnej sťažnosti v značnej miere obmedzil len na konštatovanie vlastných záverov, že žalobcovi bola preukázaná jeho účasť na daňovom úniku a že žalobca musel mať vedomosť o podvodnom charaktere realizovaných obchodov, avšak relevantná argumentácia sťažovateľa, ktorá by odôvodňovala ním prijaté závery, v kasačnej sťažnosti absentuje. Formovanie kasačných námietok spôsobom odkazovania na čísla strán rozhodnutia správneho orgánu bez uvedenia vecných tvrdení a poukázania na konkrétne skutkové okolnosti prípadu neposkytuje argumentácii sťažovateľa takú výpovednú hodnotu a silu, ktorá by mohla závery a tvrdenia správneho súdu relevantne spochybníť,

prípadne celkom vyvrátiť.

30. Najvyšší súd uvádza, že to málo konkrétnych okolností, na ktoré sťažovateľ v kasačnej sťažnosti poukazoval, nie je zasadených do zrozumiteľnej kontextuálnej roviny, ktorá by bez vyvinutia vlastnej iniciatívy kasačného súdu pri skúmaní prejednávanej veci (nad rámec obsahu kasačnej sťažnosti) umožňovala uchopiť podstatu a zmysel argumentácie sťažovateľa vo vzťahu k záverom krajského súdu v napadnutom rozsudku.

31. Záverom kasačný súd konštatuje, že sťažovateľ relevantným spôsobom nespochybnil závery krajského súdu a nepreukázal svoje tvrdenia o nesprávnom právnom posúdení veci krajským súdom. S názorom krajského súdu, že daňové orgány sú povinné svoje závery o vedomosti platiteľa dane o jeho účasti na daňovom podvode, resp. závery o neopatrnosti či neobozretnom jednaní platiteľa dane v obchodných vzťahoch náležite odôvodniť, sa kasačný súd stotožňuje.

32. S poukazom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 461 SSP zamietol kasačnú sťažnosť s konštatovaním, že neobsahovala také argumenty, ktoré by spochybnili správnosť rozsudku krajského súdu. V ďalšom konaní budú daňové orgány postupovať v intenciách rozsudku krajského súdu a svoje rozhodnutia náležite odôvodnia.

33. O trovách kasačného konania rozhodol najvyšší súd podľa § 167 ods. 1 v spojení s § 467 ods. 1 SSP a priznal žalobcovi náhradu trov tohto konania, keďže sťažovateľ v tomto konaní nebol úspešný, čo znamená úspech žalobcu.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu n i e j e prípustný opravný prostriedok.